



LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ. NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico
y Extranjer, 2'50

LA SENMANA DE DIJOUS A DIJOUS

RESOLTA la qüestió dels suplicatoris á gust de les oposicions, després de haver depositat en Maura la seva fieresa, podia donar-se per acabada la tasca parlamentaria, dat que la calorassa apreta més que un govern clerical, y no ls ha de venir de gust als pares de la patria liquidar-se dins de la gran caldera ahont se couhen las lleys del país.

No obstant l'insigne Salmerón ha aprofitat els

últims dies de legislatura per posar els punts sobre les iii, respecte á la legalitat del partit republicà.

En virtut de la circular del Fiscal del Tribunal Suprem, publicada baix las inspiracions de 'n Maura, sembla que l'partit republicà estigué excludit de la legalitat, tal es el sentit restrictiu que s'aplica á las seves manifestacions. El crit de 'Visca la Repùblica!' es considerat com un delicto. Y l'dret de reunio no pot exercirse sino baix la vigilancia de un delegat de l'autoritat que las més de las vegadas interpreta malament lo que diuen els oradors, y ab molta freqüència's pren la llibertat de suspendre una reunió, y no perque l'ordre's pertorbi, sino per no ser del seu agrado 'ls conceptes que s'emi-

teixen. Això dona lloch á un sens fi de arbitrariezs y de disgustos.

Salmerón buscá l'apoyo dels monàrquichs liberals que blassonan de demòcratas; en Montero Ríos y en Vega de Armijo, per ferse ben veure á Palacio, s'negaren á concedirli, ab no poch disgust de 'n Canalejas, que no pot contrariar als seus aliats ni fer valer la seva opinió. En canvi en Moret se posá al costat de 'n Salmerón, desitjós de aparentar qu'es més demòcrata que 'l altres.

En el debat, en Maura, s'arrapá á las prescripcions del Códich, interpretat á la seva manera; en canvi en Salmerón proclamá y sostingüé la bona doctrina, la única que 's'pot admetre en un país regit per institucions liberals. Tota privació de dret

es un atentat que justifica las reivindicacions revolucionaries.

Tancadas las Corts, els dígnes diputats de la minoria republicana han acordat empindre una activa campanya de propaganda per las provincias.

Ara més que mai es necessari batre 'l coure per tots els confins d'Espanya, y ningú més aproposit que 'ls nostres dígnes representants en el Parlament per' aixecar l'esperit públich.

Que no quedí una sola regió sense sentir la veu inspirada dels apóstols de la República y de la regeneration de la patria; que s'alsi per tot arreu el fervor del entusiasme pels ideals y 'l crit de protesta y de indignació contra 'ls governs reaccionaris.

Un nadador que recula



—Recristinal... Està massa alborotat aixó!... Decididament, no m' hi fico.

ris y cortesans, incapassos de cumplir els anhels progressius de la nació.

El moviment republicà ab tanta fortuna iniciat y ab tanta constància prosseguit, necessita refermarse y ampliarse per tot arreu, fins a convertir-se en una corrent arrolladora dels obstacles tradicionals.

La campanya popular de la temporalada d'estiu servirà per donar vigor y forsa a la parlamentaria preparada per la tardor, ab motiu del projecte de reforma del Concordat.

En aquest punt ha conseguit en Salmerón reunir en una acció comú a tots els elements liberals, baix la següent fórmula:

«Los liberales y demòcrates monàrquicos y los republicans, no obstante las fundamentales é irrefutables diferencies que les separan, afirman, con unànim re o'lució, su inequívocable propósito de no consentir que prevalezca el convenio concertado con el Romano Pontífice, por atentatorio a la soberanía del Estado.»

Aquesta coalició de forces, encara que realisada de moment, a un sol y determinat objecte, pot tenir una gran trascendència, segons el giro que prenguin els successos.

Bé és que 'ls liberals d'Espanya se avinguin a declarar que no tenen papa que la excomuniui. De igual manera podrán dir un altre dia que no volen tenir tampoch rey que la governi.

PEP BULLANGA



UNA NOVA VICTORIA

La caball boig de que parava en Gama va en camí de tornar-se caball sabi y reflexiu.

Ara ja no s'hi fica a la botiga de terrassaire per trencar-ho tot. Quan arriba a la porta pega llambregada y's diu:

—Pero y si aquelles cassolades y aquelles ollas, en lloc de ser de terra fossin de metall?...

Y mirant ab més detenció ven ganivets de cunyá y torradoras de punta, instruments amenaçadors que acaban d'escambarlo, per lo qual, ja no s'hi pensa més: conté l'esbranzida, refrena 'ls impulsos del atreviment, se para en sech y gira gropas.

Així ho acaba de fer l'intrepit Toni, en la famosa qüestió dels suplicatori.

Ella va suscitar: ell la va promoure: ell era qui deia que no parava fins a fer una bona aclarida en les filas de la minoria republicana.

No perque entre 'ls diputats republicans hi hagi un sol ausat de delictes comuns, els únics, en tot cas, ab els quals no hauria de resar mai la inmunitat parlamentaria. Pero un gran número d'ells son autors de discursos y escrits, qu'en concepte dels fiscs s'nombrats pel govern, vulneren els convencionalismes estableerts en pró de les institucions, declarades inviolables, y 'l caball boig volia que paguessin la patenta.

Segons deia y repetia, la distinció entre delictes comuns y delictes polítics es arbitraria. En concepte d'ell no hi ha sino una classe de delictes: els qu'estan compresos en el Còdich penal. Tant delinqüent es un lladre y un assassí, com l'orador de meeting o el periodista qu'emiteixin qualsevol concepte atrevit.

Aquesta es la teoria que 's proposava desarollar, en un discurs dels seus, d'aquells que aplauideixen desafarats els alabarderos de la majoria. Un discurs posant els punts sobre les iii, y una aixafada, posant els cascos sobre la inmunitat parlamentaria dels diputats de la oposició.

Donchs ni discurs, ni aixafada.

Malament devia veure les coses quan en lloc d'embestir va recular; quan en lloc de tirar al dret sense contemplacions va cridar als seus enemichs á la pau y á la concordia.

Si les oposicions s'inspiressin en sentiments de revolta, haurien pogut diri:—Sr. Maura, si té més de cap, passise's. ¿No es vosté qui ha volgut començar un'obra de hostilitat? Donchs acábila com pu qui, y estigué á les consequencies.

Pero les oposicions son sensatas, y si una preocupació tenen es la de mirar avants que tot pel presagi del sistema parlamentari. Per això fou que aproveitaren la oportunitat que se 'la oferia de regularizar l'assumpto de la inmunitat en una forma decorosa y armoniosa ab la justicia.

De avuy endavant la inmunitat parlamentaria no serà ni l'imputació per uns, ni un perill pels altres, a mercé del capricho dels governs y del arbitre de les majorias.

Fins ara, per cada suplicatori 's nombrava una comissió especial formada casi exclusivament de diputats ministerials. Be es veritat que aquestes comissions solfan aplassar la formalització y la presentació dels corresponents dictámens; pero això y tot tenian en les seves mans la sort del diputat objecte del suplicatori, y sempre podia suposar-se qu'exercien sobre d'ell una pressió indeguda.

¿No s'ha vingut diuent, en aquests últims temps, qu'en Maura era àrbitre de alguns diputats de la minoria republicana? ¿No s'ha vingut suposant que si ell volia serian encusats, y que l'no decidir-se a entregarlos als Tribunals, depenia soles de la conducta dòcil que observessin ab el govern?

Donchs aquests retrets de la suspicacia y la maliciosa ja en lo successiu no tindrà ralhó de ser ni base de crèdit.

L'insigne Salmerón ha arbitrat la fórmula, que ha sigut acceptada per las minorias totas, en virtut de la qual queda a salvo el prestigi del parlament y el decoro de cada un dels membres que 'l componen.

De'n Salmerón es la gloria de la reculada del ca-

ball boig, y la regularisació de la inmunitat parlamentaria.

En lo successiu ja no será una comissió pera cada cas la qu'entindrà en la qüestió dels suplicatori; una comissió composta casi exclusivament de diputats de la majoria y taxtable de parcialitat.

Serà, pel contrari, una comissió permanent, formada per quatre diputats de la majoria y quatre de las oposicions, y presidida pel President de la Cambra. De manera que totes las oposicions hi estarán dignament representadas, tenint la facultat de presentar vot particular sempre que ho estimin convenient.

Aquesta comissió vindrà obligada a dictaminar dintre dels trenta dies subsequentes a la presentació de cada suplicatori. Si no presentan dictamen dintre de aquest plazo, s'entindrà que concedeixen l'autorització. Pero això y tot, qualsevol diputat, hi haja o no hi haja dictamen, te dret a sometre el cas a la deliberació del Congrés.

Ab això s'evitarà que 'ls diputats culpables de delictes comú pugui convertir la tuga del legislador en una patent de cors. Als trenta dies de presentar el suplicatori, si no troben padri que 'ls ampari ni Congrés que 'ls patrocinii, serán entregats als Tribunals. La comissió tacitament els obligarà a donar comptes a la Justicia. Y això es just que 's procedeixi per decoro del parlament.

En canvi 'ls acusats de delictes titulats polítics, que no son ni serán deshonrosos, digui lo que vulgui el Còdich, aquests trobarán dintre de la comissió algú que per ells s'interessi fins arribar a paralitzar l'afany qu'en determinats moments, pugui tenir el govern en fastidios.

En aquest respecte s'ha regularisat un punt que havia arribat a oferir condicions de confusió per tot extrem lamentables. Ja l'inmunitat no serà per a guns una especie de tapa-bruta, ni serà per tots una situació poch airosa, a mercé dels caprichos del govern.

Sensible es qu'entre les minorias hi haja hagut sola una excepció que no haja atinat a comprendre les ventajes polítiques y morals de l'obra del insigne Salmerón.

Respectem el criteri de tothom; pero si les declaracions del Sr. Vallès y Ribot, respondentes al afany de diferenciació, en aquest cas recordariam una vegada més, que no es aquesta la política que patrocinan y volen ab tota l'ànima la immensa majoria, per no dir la totalitat dels republicans espanyols.

Ab l'unió es com se coneixen totes las victòries: las electorals y las parlamentaries, avuy: demà la definitiva que ha de produir l'entrònimament de la República.

P. K.

UNCAS



N el primer pis baixant del Cel de una certa casa del carrer de l'Aurora, hi vivia (si de subsistir entre la miseria mes es pantosa se'n pot dir viure) un honrat obrer sense feyna, situació en la qual se trobaven avuy tantíssims fills del treball.

Antecedents del operari: Durant la guerra colonial feu son servei a Cuba ab pondonor y valentia. Algunes ferides que arreplegà acreditan els seus sacrificis en pro de les classes distinguides, que's quedaren tranquilament a la Península, a tallar el cupó.

Una vegada obtenguda la llicència, contragué matrimoni fundat familia.

Necessitava pis, y va llorlar.

Y mentres tingué feyna, 's treya l'pá de la boca per pagar al amo de la casa.

Pero ha vingut la crisi, la terrible crisi que ha deixat a tants obrers en la miseria. Y ab la crisi ha vingut també la impossibilitat de pagar el lloguer; y ab la impossibilitat de pagar el lloguer van venir primer les amenasses, y per últim el judici de desbaix a tots les seves consequències.

Al amo de la casa, li digué l'operari: —Tingui paciència; jo faré impossibles per abonar-li lo menos quatre pessetas senmanals.

L'amo de la casa, ni menos se'l va escoltar.

—O tot lo que'm deus, ó al carrer!

L'altre dia s'efectuà la diligència de llançament. Fou un espectacle que hagut de anunciar-se pels diaris, per son aspecte emocionant y dramàtic.

Quànta gent hi hauria audit a presenciarlo!

Pochs dies feya que a l'esposa del operari li havia nascut una filleta. La partera's trobava al llit y la criatura al bressol quan se presentà allí el propietari accompanyat del agutzió o executor de las ordres del jutge.

La propietat y la justicia, de brasset, anavan a realitzar l'obra meritoria de revertir a una família.

A la partera se li tingué certa compassió permetent que abandonés prèviament el pis per evitar-li el trastorn del espectacle que d'altra manera hauria hagut de presenciar. Una família vehina li presenta.

En quant a la nena ja fou distinta. Dormia com un angelet, quan l'agutzió del jutge ordenà al pare que la traguisse del bressol. S'hi negà el pare, y l'representant de la justicia utilitzà 'ls serveys de un camàlich per ferla portar al pis del davant.

Y tots els mobles foren extrets del pis y portats al terrat.

El pare, presa de la desesperació, s'exclamava y deixa no sé qué, no comprendent qu'en una situació com la seva, es quan l'home ha de riure y de balear. El fet es que l'representant de la justicia, per calmarlo y acabar d'omplirlo de satisfacció, li diqué que quedava detingut.

—¿Qué mes podia fer en pro de un pobre sense alberg en el chàlet del carrer de Amalia?

Una protesta unànim de totes las personas que ocupaven el terrat vehina feu desistir al agutzió de la seva primitiva idea.

Y això ha quedat la cosa: una família desfeta: 'ls

mobles al terrat, esperant l' hora de que 'ls baixin al carrer, y la propietat y la justicia, sempre de brasset, contemplant satisfechas la seva obra.

¿Qué serà de aquell pare, de aquella mare, de aquella pobre nena, que en els primers dies de ser al món ja troba una acullida tan benèvola y simpatique?

Srs. regidors republicans del Ajuntament de Barcelona, al manifestarlos lo que 'ls vaig a dir, no 'ls faig cap càrrec.

Pero m' sembla que ja serà hora de que l' administració de una ciutat civilizada's preocupe de la sols dels llugares pobres y deshabitats. No 's pot consentir que la seva única fortuna, 'ls quatre trasports que poseeixen, quedin al carrer quan arriba l' hora de un llançament. Barcelona té locals suficients per amagatzar-los per un terme prudencial: si no 'n té de habilitats, els pot habilitar. En últim extrem que no hi hagüés altre remey els hauria de considerar.

Y a les famílies que 'ls troben en un cas tan trist, se 'ls du també un àberch provisional, en tant buscan el medi de guanyar-se la trista vida.

—¿No 'ls sembla bé la idea?

Ja sé que 'ls regidors republicans l' acceptaran y la plantejaran sense dilació.

J.



La jove propagandista Ramón Aguiló ha permanescut pres una porció de dies, per haver pronunciat un discurs que no va ser del agrado del delegat del govern.

Y tant rigor va emplear en contra d'ell, que en un principi no se li volta concedir ni tan sols el benefici de la llibertat baix fiesta.

Més indulgència sol tenir-se ab els criminals vulgars que ab els propagandistes republicans... y això, francament, es arxi-escandalós!

En lo successiu y mentres no lluixen per Espanya dies millors, caldrà no donar gust als estafarmes Mauristes.

Res importa que la propaganda republicana se fassi a tòt menor: no per això 'l poble deixarà d'entendre.

Diríguimós més que a excitar la passió, a enfotir les conviccions, y tots hi guanyarem: els oradors y el públic republicà.

Y a'n en Maura, presa del deliri de persecució, li sortirà l'tret per la culata.

Dia enrrera 's va reunir un tribunal de honor de capitans de la guardia civil, per entendre del cas del seu company el capitán Morales, qu'es, com recordarà l'lector, aquell de les bombas de Vallvidrera.

La sessió del Tribunal va durar pocoh rato, y per més que no va divulgar-se l'falla, las impresions eran pessimistas.

Qui juga ab bombas s'exposa a sortir-se triturat.

Deya un periódich sobre aquest assumpt que 'ls jefes y oficials de la benemerita's proposan ser inexorables ab quins, pertenyent al cos, no guarden en tot la més absoluta correcció, puig importa molt y a tots—diuen—que la guardia civil torni pels seus prestigis y que ningú pugui impunemente entregar-lo.

Ara sola falta una cosa: que 'ls governs de la monarquia fassin bons aquests desitjos, dedicant a la guardia civil al únic p' fer que va ser creada, ó s'gui a la persecució de malfactors.

El rey de Italia té la senyora embrassada y espera que li neixi un noi pera donarli l'títol de príncep de Roma.

Aquest títol ja li corresponia a n'ell; pero no van posarli per no disgustar al Papa. Com tenia la mare tan devota, està clar, guardava tots els miraments al home de la tiara.

Pero 'ls temps han canviat, y avuy els reys de Italia procuran estar d'acord ab el poble.

Succeix que tot al revés de un altre país que jo coneix: per conservar la corona no hi hares millor qu'estar de puntes ab el Vaticà.

Durant la discussió dels suplicatori, va dir el señor Lombardero, diputat ministerial:

—Si 'ls republicans se consideran atropellats, que acudin a la Revolució.

Just, home, just: acudirem a la Revolució l'dia que a vosté li sembla; ó el dia que a n'en Maura li convinguí.

Las Revolucions son com las tempestats: se forman en l'atmosfera.

El s'va vagin acumulant electricitat. No faltarán els llamps, els trons y la pedregada.

Y després de la tormenta que arrasarà tot lo vell, lluirà l'sol.

E' sol de la República.

La maledicencia havia fet corre que Mr. Combes havia tingut certs tractes ab els cartuxos, dispositos a obrarli dos milions de franchs si 'ls deixava passar com als nous, per bestias grosses.

Per aveigar el fonament de aquesta imputació, s'v

Arreglat aquest assumpt
y ab una breixa important
en las seves cinc pessetas,
gira quia va a tocar
el rengió de las verduras.
¡Ay! També aquí s'hi ha fusat
la malura encaridora.
De cols apena n'oi ha;
las monjetas, ni tocarlas;
un pebrolet del tamany
d' una oliva de las grossas,
deu céntims; un pess en d' alls
deu més; una trista ceba
altres deus... ¡Y vés gastanti...!

S'acosta per ffá la fruyta,
y's queda que ja no sab
si està deserta ó somia.
¡Alló es el món cap per vall!
De tres prè seixos microscòpichs
y una pera ab *estadants*
n' hi acanan cinquanta céntims;
d' un meló desfilarat
que segurament no arriba
á fe una llura, i cinch ral!...

Resúm: que després d'un hora
de rodar per qui y per llí
y ja gastats tots els quartos
que havia portat pel cas,
passa la Pepa revista
al fondo del castell blanch,
y hi veu sols una piletat
de vert, peix d' *lance*, carn,
el meló, els pressescachs raquifichs,
un parell d'ous... de pardal,
un pebrolet... i quatre miserias
que fan pena de mirar!

—Ave María purísima! —
dú la infusió, mitj plorant:
si jo, exprèmet el meu duro,
ab prou feynas hi co'nprat
lo just per l'angonyá l'ventre
y no morirnos de fan,
que deu m'enjá avuy en dia
el pobre desventurat
que ha de sostener la casa
y dar pa a mulier y infants,
guanyant, si es que troba feyna,
un jurnal de dotze rals?

C. GUMÀ

CAMPANYA D'ESTIU



USPESAS las tascas dels Cossos
colegiadors, que dit sigui entre nosaltres, no han legislat
gran cosa, els senyors ministres se disposan a aprofitar
les imprescindibles vacacions
del estiu, dedicantlas a la meditacion y al estudi.

—A quina classe d'estudi?

El criat de n'Maura, que aquest dia rebia sobre
l'assumpto instruccions del seu senyor, podria donar-nos uns informes.

—Noy li va dir l'ilustre mallorquí, eritantlo al
seu despaig: —comensa a amanir els trastos.

—Que ns mudém?

—Vull dir les maletes. Tracto d'anarmen una
temporada a fora.

—A pendre las aygnas?

—O ls vins. Faré per lo que's presenti. Pero com
que de tots modos en el lloc ahont aniré no penso
estarm'hi ocios, desitjo emportarme'n alguna cosa
per entretenirme.

—Ja sé què vol dir. Se'n endurá el projecte de
pressupostos del any que ve, el plan del sanejament
de la moneda, las bases del tractat de comers que...

—Estás f' un Villaverde, ó lo qu' es lo mateix,
un neula. Pósem en una maleta el mapa de la Corea
y la Mandxuria, y para de contar. Ab aixó 'n tin'h
més que sufficient per estar ocupat tot l'estiu.

—Ah! Vol seguir las operacions de la guerra?

—No aspiro a tant. Vull únicament apendre de
memoria tots els noms dels pobles que acaban en
chang, cheng y ching. —

El minstre de la Gobernació es també dels que
se'n van, y, com el seu superior geràrgich, pensa
igualment consagrar las vacacions a alguna cosa
tít y profit sa.

Un periodista, que á instancies d'ell el va interviewar, relata així las declaracions del senyor Sánchez Guerra.

—Tant mateix diu que ns abandona? —va preguntarli l'diligent reporter.

—Abandonarlos, no; que jo, signi lluny, signi prop, sempre estich ab vostés. Me n'vaig a descansar uns quants dies.

—Es que de veras està cansat?

—Vosté dirá... Sab quants discursos hi pronunciad durant l'últim període de sessions? Setanta quatre, setanta quatre combats, sostinguts contra en Soriano, en Lerroux, en Salmerón, en Nocedal, en Romanes... Que 's pensa que fatiga poch aquesta lluita continua, disentint ab gent que de cap manera vol comprender que l'millor govern que hi haigut á Espanya es el nostre?...

—Y ahont va, si's pot saber?

—A la meva terra, á Andalusia. Lo que traballare allí, en la tranquilitat del meu retiro

—En qué s'ocupará?

—Li diré, pero ab reserva. Vull escriure una obreta de caràcter popular, titulada: «La educació dei buf, ó art de tocar la flauta.»

—Bonica idea!

—Ja ho crech! Perque, jo ho sé per experiencia,
aquí la flauta son molts els que la tocan, pero ¿sab per qué la tocan?

—Per casualitat.

Un altre dels que fugen de Madrid, proposantse també no estarse en el seu poble má sobre má, es en Romero Robledo.

Al principi s'ignorava en qué consistiria la labor
estihenca del famós antequerá, pero al últim s'ha lograt averigarho.

Convensut de que en Maura està veientlo á la
presidencia del Congrés ab tan gust com el pagés
veu la filoxera á la seva vinya, y no avenintse ell
per otra part a la idea d'abandonar la cadira presidencial, tot el temps que l'ex pollo el passi á la
seva finca pensa emplearlo meditant y desarrollant
aquest tema: «Cóm haig d'arreglar-m'ho perque l'

atlot, vulguis no vulguis, m' hagi d'tragar á la
Presidencia, hasta que á mi m' dongui la gana d'
anarmen?»

—No's pensin—semebla que ha dit ell—que aixó
ho fassí per orgull ó per ganas de crear dificultats
á la situació. Ho faig senzillament per patriotisme.—

Y quan ell ho diu, aixís deu ser. Perque, patriotsme, y no poch, se necessita pera continuar desempenyant un càrrec que no té altra recompensa que vintinch mil pesetas al any y cotxe.

Dels demés ministres, coneguda la seva laborositat, no hi ha que dir que secundaran dignament las hermosas iniciativas dels seus companys en el Gobern.

El de Marina, per exemple, té l'intenció de veure si pot averiguar cóm s'ha de fer pera tenir esquadrat sense que costi un céntim.

El de la Guerra estudiá una reforma importantsima en el traço dels soldats; reforma que, segons notícies, consistirà en la supressió de dos botons per barba.

El d'Agricultura recorrerà diverses comarcas pera entererse de cóm estém de palla y garrofas.

Y l de Gracia y Justicia, un dels més actius entre tots, apendrà d'anar en bicicleta pera poguer tenir el gust de visitar personalment eis varius convents de frares que s'hi distinguts localitats estan establits.

Tal serà, en líneas generals, la campanya d'estiu que l Gobern va a inaugurar un dia d'aquests.

Tenint en compte l'hermosa situació que l'Espanya atravessa actualment, dupto que l ministeri pogués emplear el temps millor.

Perque, de sobre ho sab tothom: fora que cada dos per tres hi ha pobles que s'amotinan per qüestions de consums, y que cada dissapte s'tancan fàbricas y que l' altre dia á una pobra dona van pendrela la màquina de cuixir perque no podia pagar la cedula... aixó es una bassa d'oli, un paradís encantat, un verdader Xauxa.

FANTASTICH

EL FILL DE DEU



A pochs días un subjecte de mitja edat, vestit sino ab luxo ab decencia, va presentarse á la iglesia del convent de Sant Joan, situat en la barriada de Sant Gervasi, y dirigintse de dret al sagristá, li preguntá ab molta insistencia per la mare superiora.

El sagristá se l'va mirar de cap á peus, y no li va fer gaire goig.

Pero el fulan insistía ab la mateixa deria y cada vegada més emprenyo.

—La mare, la mare superiora... Necessito vérela... Corri, vají a avisarla.

El xupa-ciris li replicá:

—Y bé, ¿qué li vol? ¿per quin motiu haig de anar a avissar? ¿Qui li diré que la demanda?

L'individuo, com si's sentís molestat per tantas preguntas, se posà serio, y ab aire solemne digné:

—Sápiga de una vegada que jo soch el Fill de Deu. Per lo tant vají á la mare superiora y maniféstili que l'Fill de Deu li vol parlar, que te que comu-

nicali un assumpt celestial de la major importancia.

Pregunto una cosa.

Si vostés signessin sagristans de monjas, y com á tals creyents a cegues, y lectors de vidas de sants, rubleras de miracles y aparicions sobre naturals ¿qué haurían fet al sentir una semblant manifestació? ¿cóm se las hauríen compostas al trobarse davant per davant el Fill de Deu?

—No es veritat que hauríen caygut de genolls á les seves plantas? ¿No es veritat, que ab veu confosa y plena d'emoció hauríen repetit la llatinitat: *Dómine non sum dignus*? *Dómine non sum dignus*? ¿No es veritat que no s' hauríen gosat á alsar de aquella actitud de reverència y aplaudiment?

Y si'l Fill de Deu hagués repetit:

—Corra: ves á avisar á la Mare Superiora... Dígali que vingui, que tinch de parlarli...

—No es veritat que hauríen obehit, no corrent, volant, á participar á la demanda, que l'Fill de Deu l'aguardava á l'Iglesia, que no l'fei esperar ni un moment, que aprofites l'ocasió de veure'l y parlarli?

Santa Teresa de Jesús tenia ab el Fill de Deu freqüents y amorosos coloquis. ¿Diguin per qué ha de ser del pitjor condició que la Santa Doctora d'Avila, la Mare superiora del convent de Sant Joan?

—Ah, si jo hagués sigut sagristá, no m' hauria limitat á avisar á la Mare Superiora, sino qu' enfrontantme al campanar, pujant e's grahóns de tres en tres, hauria llansat al vol totas las campanas, y al veu estentórea fins á degançitar-me hauria cridat als quatre punts cardinals:

—Miracle! Miracle! Miracle! Veniu tots, corren!... El Fill de Deu es á la Iglesia parlant ab la Mare Superiora.

Donche perque vegin lo que son las cosas,
El sagristá del Convent de Sant Joan, no va fer res de això.

De bonas á primeras va mirar al subjecte que's presentava com a Fill de Deu ab la más volteriana desconfiança. Y si no se li va tirar á sobre com un alarb fou degut tal volta á la por de que l'Fill de Deu li hagués clavat la gran pallissa del sigle.

Lo més práctic li sembla sortir al carrer en busca de un agent de l'autoritat, y volgué la sort que trobés á poca distància del convent prenent a frescal al resguard de una pareta, á un guardia municipal.

Junt ab ell se dirigí de nou á la iglesia. Allí estava encare el Fill de Deu, insistint en la mateixa pretensió.

—Vagin á avisar á la Mare Superiora: li tinch que parlar: li porto un encàrrec celestial.

Resultat; que l'municipal va detenir al Fill de Deu.

Podrà haverhi municipals remolons, gansos y pares conveniences, qu'en un cas de compromís qualsevol, giran las espàtulas y s'allunyan del *lugar de los sucesos*. Pero en cambi n'hi ha de altres de molt decidits, capassos de tot, fins de agafar al Fill de Deu.

—Y després dirán que vivím en un país eminentment catòlic!

—Agafar al Fill de Deu! ¿S'ha vist mai un sacrilegi més espantós?

Ara diulen, sens dupte, per disculpar la seva in-

dignitat, que l'fulano que va anar á la iglesia del Convent de Sant Joan, no era l'Fill de Deu, sinó un boig que's té y's fa passar per Fill de Deu.

M'agrada que m'diguessin en que's fundan pera dir de bonas á primeras qu' es un boig y no la segona persona de la Santíssima Trinitat.

Al Fill de Deu verdader, al que's venera en els altars també en mes de una ocasió l'feren passar per boig, y pitjor fou encara quan las autoritats el prengueren en serio, que llavors els escribas y faritzens, el tatzaren de revolucionari y anarquista, no parant fins a ferli sufrir pessió y mort en una creu.

—Es que la gent de iglesia es tota com el sagristá de Sant Gervasi, que s'embeserà llegint miracles en els llibres y no serà capás d'admetre l'existència d'un miracle real y verdader?

Oh y las mateixas monjas, desde la Mare Superiora fins a l'última cuynera ¿quánt s'hi jugan que son capàs de aprobar y aplaudir, la conducta observada pel sagristá ab el Fill de Deu?

Aquí tenim un exemple demostratiu de que la incredulitat, s'ha fitat per tot arreu, fins dintre dels convents fins en el sagrat recinte de las iglesias, ahont se rendeix culte á la fe.

Tíngui en compte el Fill de Deu verdader.

Y sàpiga que l'dia que's decideixi a venir á Barcelona, s'exposa, en quant s'anomeni, á que l'assassin agarfar per un municipal y l'portin al quartell.

No cal que hi fassí bromas ab la gent de iglesia.

P. DEL O.



Albert Russinyol ha rebut una carta molt llarga de un tal Fra Salvador Font, frare agutí que, segons sembla, gosa a palacio de molta preponderància.

En dita carta l'anima a seguir sense desmayos el moviment regionalista.

No té res d'extrany que un agustí de palacio s'interessi per aquestes coses. El camp regionalista es un camp de fabas, y ja fa molt temps que s'ha ficit el frare.

Se queixan alguns individuos del somatent, de que no se li hagi donat la creu que se'ls va prometre, quan la revista de Montserrat en honor del rey.

Alguns cap pares de la institució ja l'han rebuda. Pero en quant als individuos, per ara se la pintan.

—Volen una creu? Fassin una creu á la promesa que se'ls va fer, y la tindrán.

L' altre dia van reunir-se al govern civil aquells senyors que molt temps enrera varen prendre al seu càrrec posar remey ó lenitus als desastrosos efectes de la crisi.

Tots ells vesteixen bé y viuen de renda.

—Y qué han fet fins ara en pro dels pobres obrers sense treball?

Res enterament.

—Y qué van acordar fer en lo successiu? Una cosa molt consolidadora. Dirigir-se al Ajuntament demandant una estadística dels treballadors sense feyna, ab expressió del temps de la seva residència á Barcelonà y de la fàbrica ó taller en que traballaven.

Supòsinse que á les tres de la tarda del dia del judici estigué llena questa estadística. Doncs no posin dupte que avants de les quatre del mateix dia aquests senyors començaran a pensar seriament qu'és lo que poden fer per aliviar á les víctimes de la crisi.

</div

El calvari d' un obrer



—Noy, no hi ha feyna; ab això quedas despatxat.



—Noy, com que m' deus dos mesos de pis, t' haig de plantar els trastos al carrer.



—Noy, ja que no pagas la cedula, te m' quedaré 'ls trastos, y en paus.

—No podrà en Maura, en pago dels seus serveys, nombrarlo gran femeter de la Real Casa?

Al morir la reyna Isabel II va deixar una suma dedicada à que's diguin trenta mil missas per la salvació de la seva ànima.

—No mes que trenta mil missas!
Si cada missa equival à una lliura de sabó per netejar l'ànimeta de pecats, calculin las tacas que s'poden treure ab trenta mil missas!

Ara sí que anirém bé.
No molt lluny de Madrid en el terme de Pinares s'han denunciad varis minas d'or y plata.

Ja veuen, plata y or à las portas de la capital, com qui dugui al alcans de las grapas dels ministres de la Restauració.

A pesar de tot, per ricas que siguin aquestes minas, si m' deixaven triar, jo m' quedaría ab un'altra que à Madrid explotan ja fa temps y sense competència possible.

—No saben quina? La gran mina de Bitllets del Banc d'Espanya.

Llegeix:

«*El Imparcial* pide que se premie el heroísmo del mozo que, armado de navaja, luchó hasta darle muerte, con un lobo rabioso que había mordido à algunas personas.»

Voto ab *El Imparcial*. S' han de alentat els bons exemples. Fins à veure si s' troba qui s' decideixi à lluytar, encare que sigui ab els punys y las dents, contra 'ls llops rabiosos de la reacció y del clericalisme.



Primer, la gran sequetat
després, frares à dotzenas...
¡Pobre pagés espanyol!
L'ase m' reflich si enguany bremas.

*
A la puerta del Congreso
no m' vinguis à suplicar,
que això dels suplicatori...
ja está resolt días hâ.

*
Els llops de la Cedula
dú que van de casa en casa,
y al que no pot dar la pell
se li emportan las entranyas.

*
Del extrém de la Manduria
ha arribat un fragata
ab dotze sach de garrofes
y trenta gabias de guatllas.

*
Quan tanquis las corts, bailet,
no imitis al mallorquí:
tancalás bé y de manera
que 'ls porchs se quedin à dins.

L. WAT



A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. KARADA.—A-tri-bu-lar-se.
 2. MUDANSA.—Mas—Mes—Mis—Mos—Mus.
 3. TARGETA.—La Vendimia.
 4. GEROGLÍFICH.—Com mes caminas, mes adelantans.
- Han endavantat totas ó part de las solucions corresponents al número anterior, els caballers: Esteban Malaret, Juanito Flack y Poyo Kaupatkine.



XARADA
Una hu-dos-tersa no prima
tercera cap mal, allá



La caricatura al extianger



—Traballa, vella, traballa,
que quan acabis las forsas,
nosaltres, en recompensa,
ja t' cantaré... las absoltas.

(Del *Simplicissimus*, de Munich)

perque ni que sigui filla
d' algun boix de Montserrat
no pot servir per fer aiguas,
pro es vehicle que inventà
algú que tenia gana
y escrúpols y els dits untats.
Jo al puesto d' *invers-segona*
escrich un pergamí llarach
y el fico entre 'la fulla d' un llibre
y el lligo (el llibre), y lligat
l' aparedo ab la esperanza
de que posé al caure un llamp
ó poté al caure de vella
la casà ab l' *amagatall*
algú s' adongui immortal
y descobreixi immortal
el nom que ara, aixís, en l' ombra
per sempre més restarà.

J. COSTA POMÉS

ANAGRAMA

En el vehinat tothom diu,
qu' es de tot angelical
y de bondat te un *total*,
la promesa d' en Feliu.

F. JOANET

ROMBO

Sustituir els punts per lletras de manera que llegidas vertical y horizontalment diguin: 1.ª Consonant; 2.ª Nom de dona; 3.ª Els caballs de montar ne portan; 4.ª Ex-pòltich; 5.ª Foble de Catalunya; 6.ª Despectiu, y 7.ª Vocal.

S. CASELLAS G.

MARIA LLAR
IGUALADA

Formar ab aquestas lletras el titul d' una sarsuela castellana.

A. CARARACH

GEROGLÍFICH

LAF

A D A D. A

X

D

I I I I I I I

M I L A R

S E

FELIU DE LA RIERA



Caballers: F. G. J., Un Calisay, B. A. F., de Tamarit, Un calavera, Krospis Segón, Abelardo, y Un artista: Mal negocia.

Caballera: Juan Esteve y Badia, Juan Cassi, Sebatas, y Senyor Llofriu. De pitxors se'n reben.

Caballer: F. P. Valdés: *Trop male questa volta, bisogna piu di sammessighia per fare dei versi...*—Clarinet: Entran en caixa.—H. Parés: Això ho pot anar à exposar à casa 'l seu tocayo.—Pins y Roures: Es mes insignificant que una molècula.—Antolí Boada Ribot: Si tenim humor y temps pera esmenar-lo, potser vaj al *Almanach Campana*.—J. Costa Pomés: Ja ho sab; disposi.—J. Montablich: El sonet, no es malet. Del demés, no se li pot recomanar sinó paciencia: (*Deixis*, de aquestas caloros!—D. S. C., A. A., M. O., E. P. y M., R. C., R. T., M. P., D. B. F., E. D., y P. Y. (Fill): No'ns es possible insertar las cartas que 'ns remeten, per variás rahons.

Imprenta LA CAMPANA DE GRACIA, Carrer del Olm, número 8
Tinta Gr. Lorilleux y C°